

одним із короткострокових пріоритетів держави. Її реалізація, серед іншого, матиме наслідком оптимізацію системи органів виконавчої влади.

Головним завданням реформ в системі органів виконавчої влади є більш чітке визначення, закріплення на законодавчому рівні і внесення ясності щодо владних повноважень кожного елемента системи, а також виявлення і правильне вирішення основних практичних проблем, що виникають між інститутами управління всіх рівнів, і, відповідно, їх чіткого фінансового, правового, організаційного забезпечення.

В умовах проведення адміністративної реформи важливим є розробка сучасного класифікатора функцій органів виконавчої влади в цілях об'єктивного розмежування функцій органів виконавчої влади, визначення їх структури, ліквідації надлишкових функцій з азначених органів.

При проведенні адміністративної реформи необхідно прийняття пакет законів, що сприяють створенню оптимальної системи органів виконавчої влади і визначенням їх правового статусу. Зокрема, одним з таких законів повинен стати закон «Про систему органів виконавчої влади», в якому доцільно встановити різновиди органів виконавчої влади.

Кішак А. Ю.

студентка 4-К-1 курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ТА ЙОГО МІСЦЕ У ПРАВОВІЙ СИСТЕМІ

Сьогодення України потребує насамперед проведення професійно-інтелектуального і морального рівня представників владних кіл у відповідність із сучасними потребами і вимогами управління суспільствам в умовах його подальшої демократизації і гуманізації, переходу на більш високу ступінь соціально-економічного розвитку, до політичної та правової системи з більш складними, багатовимірними структурами. Досвід Японії, США, розвинутих країн Західної Європи неоднозначно доводить, що вища державна і ділова бюрократія ефективна в тій мірі, в якій вона окрім збереження свого статусу як специфічної спільноти, відносно самостійної від основних соціально-політичних сил, у своїй організаційно управлінській діяльності спирається на новітні знання про суспільство і державу, закономірності їх розвитку.

І сучасне розв'язання кризи державного управління у пострадянських суспільства, серед них – в Україні, має бути пов'язане не з впровадженням у суспільну практику технології і "міцної руки, сильною держави", сліпого втручання методом спроб і помилок у соціальну дійсність або навіть упертого насилування її, а з якісним поновленням політичного керівництва країни, суттєвим підвищенням його етичного та інтелектуального потенціалу, зокрема, на основі знань тих сфер, які треба регулювати і якими необхідно управляти.

Адміністративне право України – це найоб'ємніша, наймобільніша, найнестабільніша і найскладніша з усіх юридичних галузей.

Воно є однією з провідних, базових галузей українського права, нормами якого регулюються суспільні відносини, що складаються здебільшого

у сфері державного управління в процесі здійснення виконавчої влади. Адміністративне право України є також однією з профільюючих юридичних дисциплін у всіх навчальних закладах юридичного профілю, яка передбачає вивчення складного комплексу теоретичних положень та правових інститутів, значного масиву нормативно-правових актів, що містять норми адміністративного права і визначають правовий статус різних суб'єктів управлінських стосунків, а також широкого діапазону суспільних відносин управлінського характеру з урахуванням їх різнобічного адміністративно-правового регулювання.

З проголошенням незалежності та початком розбудови демократичної правової держави на базі ринкової економіки в Україні розпочався перехідний період від однієї суспільно-економічної формації до іншої. Цей період поряд з іншими важливими соціально-економічними перемінами характеризується значним оновленням змісту, форм та методів державної діяльності, більш чітким розподілом повноважень між окремими гілками державної влади, глибокою структурною перебудовою державного механізму, пошуком ефективних шляхів правового регулювання нових суспільних відносин на кардинально оновленій правовій базі, основу якої сьогодні становить нова Конституція України. Стрімка динаміка глибоких перемін в структурі державно-правового механізму, що в цілому закономірно для оновлення чинного українського законодавства, зумовлює його нестабільність. Особливо це стосується адміністративного права, яке безпосередньо пов'язане з функціонуванням виконавчої влади, з практичною реалізацією запроваджуваних у країні реформ, однією з яких є адміністративна реформа.

Адміністративне право як складова частина правової системи держави характеризується насамперед тим, що вона виступає регулятором особливої категорії суспільних відносин, а саме: відносин, які складаються у сфері державного управління.

Сам термін «Адміністративне» у перекладі з латинської означає «управління». Тому словосполучення «адміністративне право» цілком закономірно можна трактувати як «управлінське право».

Термін «управління» у буквальному розумінні означає діяльність керівництва з чимось. У додатковій літературі є кілька визначень сутності управління. Найчастіше його розуміють як діяльність, що спрямовує і регулює суспільні відносини; сукупність приладів і механізмів, за допомогою яких приводять в рух машини; підрозділу в системі установи; вид синтаксичної залежності тощо.

Отже, проблеми адміністративно-правового регулювання управлінських відносин нерозривно і безпосередньо пов'язані з проблемами удосконалення сьогодні виконавчої влади і державного управління як основної правової форми реалізації цієї важливої гілки державної влади і державного управління як основної правової форми реалізації цієї важливої гілки державної влади.

Враховуючи великий обсяг та різноманітність галузей суспільних відносин, які регулюються нормами адміністративного права, воно займає одне з основних місць в правовій системі України.

Адміністративне право являється однією з головних галузей правової системи розвинутого суспільства. Немає такої сфери державного або

суспільного життя, якої б не зачепили питання адміністративно-правового регулювання. Її норми регулюють діяльність структур виконавчої влади, місцевого самоврядування, державних і недержавних підприємств, установ, організацій, їх вплив постійно відчувають на собі конкретні особи.

Нас оточує велика кількість правил, якими визначається поведінка у громадських місцях, закладах, транспорті тощо. Службові відносини між громадянином і органом держави, органом місцевого самоврядування, громадською організацією також будується в рамках адміністративно-правових приписів. Правила внутрішнього розпорядку, дорожнього руху, водовикористання, санітарно-гігієнічні, пожежної радіаційної безпеки, а також багато інших є сферою впливу адміністративних установлень.

Коваленко Є. В.,
студентка КМ-2Б курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙ ТА ПРАВОВОГО СТАНОВИЩА ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ, ЯКІ ЗДІЙСНЮЮТЬ ФІНАНСОВИЙ КОНТРОЛЬ В УКРАЇНІ

Актуальність теми дослідження визначається в тому, що у наш час саме державні органи здійснюють фінансовий контроль в Україні, що полягає у сучасній необхідності створення досконалої системи фінансового контролю в Україні для забезпечення фінансової дисципліни під час проведення реформування народного господарства, що може стати запорукою ефективності намічених реформ у державі.

Контроль за станом економіки, розвитком соціально-економічних процесів у суспільстві є важливою сферою діяльності державних органів. Особливе місце серед його складових займає державний фінансовий контроль. Високий рівень правопорушень у сфері фінансів в Україні зумовлює необхідність вирішення нових завдань щодо підвищення ефективності державного фінансового контролю.

Метою наукової роботи є напрямки вдосконалення організації та правового становища державних органів, які здійснюють фінансовий контроль в Україні та вплив цього явища на навколишній світ. Ця мета зумовила вирішення наступних завдань наукової роботи:

- уточнення змісту основних понять, категорій та видів фінансового контролю;
- класифікація підходів до визначень поняття об'єкта, предмета та змісту фінансового контролю;
- з'ясування сучасного стану функціонування органів фінансового контролю в Україні;
- організація та порядок взаємодії міліції, оперативних підрозділів з Рахунковою палатою та Державною контрольно-ревізійною службою України;
- пошук шляхів покращення ефективності роботи, підвищення авторитету органів, які здійснюють фінансовий контроль в цілому;
- аналіз найбільш суттєвих напрямків та стани вдосконалення організації та правового становища органів фінансового контролю в Україні.